

אם אני קשור לאדם אחר משום שאינו יכול לעמוד על רגלי שלי, הוא יהיה לי מעין גלגול הצלחה, אבל הקשר לא יהיה קשר של אהבה (פרום 2001: 99).

במהלך טיפול בחיללים מושחררים ממלחמת העולם השנייה ובבנות זוגם, הנרי דיקס (Dicks, 1967) ואחרים זיהו את הדינמייקה הזוגית ופיתחו את רעיון הקונוניה (Collusion), המהווה עד היום מושג מרכזי להבנת תהליכיים לא מודעים בזוג (Willi, 1982; Slipp, 1988). דיקס חקר אספקטים אדרטיביים ופתחולוגיים של השימוש בהדרגות השלכתיות אצל זוגות נושאים וטען שתהליכי זה אחראי לחזוק הקשר בין בני הזוג לטוב ולרע. לטענותו בחירות בת ובן זוג נובעים בין היתר ממידת יכולתם והתאמתם להכיל השלכות של תוכנות וחלקי עצמי שהמשליך אינו יכול לשאת בעצמו, וכבר ברגעי ההיכרות ישנה תחושה אינטואיטיבית לגבי החלטה של בת/בן הזוג להיות נשא להשלכות.

הקונוניה מתבטאת במעבר מאידיאלייזציה ראשונית לאכזבה והתפקידות לנוכח יחס אובייקט מודחקים שעולים לפני השטח.

لتקשר הם למורו במהלך השנים להפוך את השוני להודנות של צמיחה והפריה הרודית. ביום, כשהם בשנות ה-40 לחייהם, הם מסוגלים לספר על התהילה במבט לאחרור: כשהם היו צעירים דפנה הייתה מהירה לכל מקום ואריק היה מתרגש על אף, אבל אחרי שנה שנותיהם היא התחללה להבין כמה שזה מרגינן ופגע באנשים שמתהנים לה, ובuzzות אדריך היה למדה להיות יותר מתוכננת ולהגיע בזמן. בגיל 30, שנולדו הילדים, היו חיכוכים שבhem דפנה הרבתה להעיר לאrik שהוא לא מספיק חם ומעורב עם הילדים. אחרי זמן מה אדריך יכול היה לקלוט שיש משהו בדבריה, הוא החיעץ עם חבריהם, קרא ספרים והחליט לקחת על עצמו למוד להיות אבא אחר מהאב הסגור והקשה שהיה לו. הוא מכיר תודה לדפנה שהעירה והארה את עיניו לכך ובזכותה הוא הש שזכה בקשר חם עם ילדיו.

וכך, בנושאים שונים, הזוג האידייאלי לומד להתיחס להבדלים ביניהם בכלל הדוגמאות לשמש זה לו זוז מדריכים לצמיחה אישית, קבלת והערכה עצמית. לעומת זאת בוגרות שכחים ניתנים לאבחן קגוניה, הפיצול הולך ומח裏ף במהלך השנים ועמו גנטות של תסכול, זעם והתרדרות בהערכתה העצמית. כשהני זוג אומרים "אני לא אהבת את עצמי בקשר זה" יש לחשוד שהם סובלים מקגוניה שבהם משקפים וזה לו היכטים שליליים של עצמם.

מאפיינים של קגוניה ואבחן זוגי

יוג' וילி (1982, Willi) מזהה שלושה עקרונות המאפשרים אבחון של רמת הבריאות הזוגית:

הגדרת הגבולות (demarcation) – בעקבות מינושין וגישות מרכזיות, וילי משלב תוכנות לגבי חישבות הגבולות ביחסים המשפחתיים, זו בתוך הקשר בין בני הזוג, והן בין לבין הילדים

הكونפליקט האידייאלי מחייב ועמו גם איסורי העלה-אני והחזרה הנלוות אליו. האידייאלית הזוגית הראשונית (המינית) מתחילה להתקלקל, לפטע מתעדורים אשמה ופהר לא מודעים שמושלים על בן ובת הזוג, וכך הם מקבלים את האחריות להיות אובייקט מטיב שיעניק רשות ויתקן את הייצוגים השליליים. בהמשך היחסים, כל אחד מבני הזוג ינסה להמן את השניה להנתג לפि האידייאל ולהחזיק בתכונות שפותלו והושלו כדרך להמשיך ולעכבר היבטים פחות מגובשים של האישיות.

אם כן, בתוך חיי הנישואים ישנה חורה למשימת התבגרות וכל אחד מבני הזוג נדרש לעשות אינטגרציה מחוורשת לשולש הריכוטומיות שתוארנו: לרשות רכים ומיניות, לאהבה וכעס, לאהבת אובייקט ואהבה עצמית. ההתעודדות המחוורשת של קונפליקטים וייצוגים מהעבר מתגוררת את גבולות הזוגיות ואת חווקה. כל קשר ווגי מכיל את הטרנסציאל להפוך למיכל של הלחמה מיחסי אובייקט מוקדמים, או להתרדר ולהחריף את ההפנמות השליליות והפיצול (Dicks, 1967).

הגדרת הקגוניה, אם כן, היא התהיליך שבו פיצולים והזדהויות השלבתיות הדדיות יוצרים חלוקת תפקידים בקשר הזוג, שבאה לידי ביטוי בקיוטוב ועימותים שבו כל אחד מבני הזוג נדחק יותר ויותר לתפקיד נגיד, כמו: שלט/נשלט, נשעתן/משענתן, קמצנית/בזבון, ילד טוב/ילדיה רעה וועוד.

התהיליך של התבגרות הלא מודיע הוגידומה לתהליכיים בדינמיקה קבועות: הקבוצה, במקורה זה הזוג, מקצת תכונות מסוימות כל משתחףת על פי נתיות מוקדמת שלהם. בתסritis הטוב בני הזוג יפתחו מודעות לכך ויעצמו את תהליכי הפיצול והקיוטוב, שיהפכו

להיות תהליכי צמיחה של התהרכות והפריה הדדיות. מקרה לדוגמה: דפנה ואריק הם זוג שכנהראה לא יגיע לטיפוף, שכן כבר משלבים מוקדמים של הקשר הם היו ערים לנטיות שלהם לקחת תפקידים קוטביים, ומתחוך אהבה, הערכה ויכולת טוביה

הפנטזוניות נתקל באכזבה, שלאחריה באה נקמה וועמת בפרטנו ש"גרם" לאכזבה זו. המיסטיפיקציה של הנישואים כמענה לבעיות ראשוניות עלולה להוילך שולל ולהגביר דינמייה פתולוגיות של כמייה-הטסכול-יעם-תוקפנות.

מצד שני התרבות המערבית מעודדת אינדריבידואליות ונפרדות, יותר ויותר א/נשים מוצאים מענה לצרכים של קשר וaintימיות מחוץ לנישואים בקשרים חברתיים ומקוועים, והניסיונות נחטפים לעיתים כ"כלא" מגביל ומצמצם. יש היבט חיזובי בכך שהתרבות מפחיתה מעט מעומס היציפות מהזוגיות כמענה לכל הזרים, אולם וילאי מתריע על סכנה שהקשר הזוגי הפוך שווה ערך לקשרים אחרים ויאבד את הייחודיות שלו. בשנות האלפיים ניתן לראות סכנה אחרת להרחקת בני הזוג, בנוסף על קריירה ומימוש אישי, בשימוש רב במדיה וירטואלית על חשבון CISEROו אינטימיות. כשהגבול בין בני הזוג פחות חזרה והגבול החיזוני דק ופרווץ, הם יכולים לפנות הזוג לספק צרכים של עניין, מימוש עצמי, ולעתים גם רומנטיקה ומיניות.

הגנות פרוגרסיביות ורוגרסיביות - בכל זוג ישנה נטייה לקיטוב שבו שני בני הזוג תופסים קופט פרוגרסיבי או רוגרסיבי. לצד אחד מושך ימינה השני שמאללה, כשהאחד הולך למעלה השניים למטה. שני הכוונים אמנים מנוגדים אך חסרי משמעות היבנית או שלילית. הדגש של וילי הוא על הגותה של מערכת זוגית לניגודיות וקייטוב: ככל שהוא יותר תלוית היא מפגינה יותר עצמאות, ככל שהוא יותר שתלון היא יותר כנועה ומבוהלת, היא מוחזנת והוא מופנם וכן הלאה.

ניתן לקשר את תנועת הרוגרטיה/פרוגרטיה לעובדה שבכל סובייקט יש היבט ילדי וכובגר. הקשר וויג טוב נורשת תנועת נדרונה גמישה שבה בני הזוג מתחלפים בתפקידי הנשען/ת והמשענת, פעם היא נשענת ופעם המשענת. אך שתי התנועות הללו -

והסבירה החיזונית. כל גבול יכול להיות מאוון ונגייש או לסבול מקיצוניות, בין נוקשות לדיפוזיות. כך מתקבלים שלושה פרופילים אפשריים באבחן של גבולות הזוג:

1. ווגיות בעלת גבול נוקשה בין בני הזוג ודיפוזיות כלפי חזון: מערכ זה אופייני לזוג שבשל חרדה מאוכדן גבולות העצמי פועלם באופן לא מודע להימנעות מאינטימיות ושומרם על נפרדות נוקשה. לעיתים קרובות ניתן לראות בזוגות כאלה טריanganולזית - התפתחות של אינטימיות עם גורם שלישי שמשמעית לשמר את המרחק ביניהם. השלישי יכול להיות אחר הילדים, קרוב משפחה, חברים ואף אהבת/ת.

2. גבול מאוזן בשתי החיזות: בזוג הבריא ישנה הגדרת גבולות כבורה בין הזוגות לסביבתם וגם בין לבין עצם. בתוך הקשר הם שומרים על מוכחות ייחד עם מידת מספקת של קרבנה, הגבולות מספיק חידרים כדי לאפשר אינטימיות, השפעה הדידית, קונפליקט ודיאלוג רגשי, ועם זאת הם גם מספיק חזקים כדי לשמור את תחושת האינדריבידואליות.

3. גבול דיפוזי בפנים ונוקשה כלפי חזון: זהו זוג שלבד במאפיינים של תחילת הקשר, בהתמזגות סימביוטית וחוסר נפרדות שבאותן על החboneן דחפים חוקפניים, מיניות, וכל ביוטו יצרו שמרמו על שנות ונפרדות. זוגות כאלה לעיתים קרובות מנותקים מסביבתם החיזונית ולעתים אף אינם נגישים מספיק לילדיםיהם. הם מכבים עניין בסביבה החברתית/משפטית. הסכמה היא אובדן גבולות העצמי, התמזגות נרקיסיסטית, ביטול עצמי או מאבק קשה להחפתה الآخر.

התנועה הרומנטית העצימה את היציפה לאחדות סימביוטית והתמזגות, ברוח קשר א-טינוק, שתறחש עם האחד והאחד. כמייה שקשורה בהפנמות ראשוניות ופציעי לדורות קיכלה לגיטימציה חברתית תרבותית, ולרוב הניסיון להשיג את ההתמזגות

גרסיה ופרוגרסיה - עלולות להתקבע ולהפוך לפיצול הגנתי. התהפרות בעמדה ידוטית וקושי להתמודד עם תסכולים ומטילות החיים יבטאו נסיגת הגנטית. פרוגרסיה מוגמת תחתbeta למשל בקושי לבטא פגיעות, הזדקקות ורדען. שתי העמדות, כشمופיעות בקייזוניות או שלא בהתאם לניסכויות, עלולות לפגוע בצמיחה ובאיוון הזוג והאיש. לרוב בני הזוג בוחרים באופן לא מודע את אחת העמדות - אחת תהיה מבוגרת-כלאורה, מאולצת, כמו אנשים שלא הורשו להיות ילדים, והשנייה תתחפֶר בעמדה ידוטית כהיפוך תגובה, בדרך למצואן חן ולהיות בלתי מאימת. מבון שיש לשתי עמדות אלו קשר חזק להבנה מוגדרת - גברים מהונכים להפגין כוח וידע, וכן נשים יותר לכיוון ההגנות של פסבדו-פרוגרסיה. להיות היודע, החזק, הבוטה. ואילו נשים, גם אם פחות מבעבר, עדין נחשות מושכות וסקסיות כשהן מתיללות ומגדלות עצמן, וכך יש לנשים נטיה חזקה יותר לקוטב הגרסיבי. עם זאת, העירוקן של ולי רלונטי גם לזוגות מאותומין, ונראה שככל קשوجוי יש כוח פיזיקלי כמעט חרוץ רקטיבם שבני הזוג צרייכים להיות עדים לו ולמתן אותו (Efrat, 2006).

איוון בערך העצמי – בזוגיות טוכה יש תחושה של ערך שווה. לא רק בהתנהגות ובמעדר הפורמלי אלא גם בתחשות הערך העצמי. הדבר קשור לגמישות בהיבטים של גרסיה/פרוגרסיה וליכולת להכיר בכך שלא משנה מה התפקיד של בני הזוג, הוא אינו קופע את הערך. בן הזוג הפסיבי לאוראה, חש בטוב כי יש לו השפעה על ההחלפות גם אם אינו מבצע את הפעולות בגלוי. אפילו בזוג שבו אחת יוצאה לעובדה והשנייה נשארת בבית יכולה להיות תחשות שותפות ושווין בערך בששת בנות הזוג רואות את האישה שנשארת בבית כדיות משמעותית שמייצגת, תומכת ולוקחת חלק שווה בהצלחת המשפחה. אסור שイヤה קשר בין חלוקת התפקידים או ההבדלים בין בני הזוג לערך שלהם. במונחים מתמטיים –

ערך עצמי צריך להיות ערך מוחלט, ללא קשר להיבטים אחרים כמו מגדר, תכונות אופי, השכלה, כסף, יופי וכו'. כך גם החלוקה לكتבים של גרסיה/פרוגרסיה או הבדלי מגדר לא צריכים לקבל משמעות ערכית או מעמדית ולא להושפיע על הערך העצמי. אידיאלו זה מבון קשה להשגה, כוחות פנימיים והסבירה החברתית מפעילים לחץ למדור ולהעריך את בני הזוג במנוחים של "שווה יותר או פחות" ומדורים אלה עלולים להשוו בנסיבות לדימוי העצמי. בקשר זוגי טוב, העורבה שאחר מבני הזוג נמצאת במצב גרסיבי, מושך או זמני לא פוגעת בערך שלו בעני עצמו או משפחתו. דבר זה יכול לקרות בתנאי שהצד הפרוגרסיבי יודע בכל רגע שג' הוא נשען וזוקק לפרטנה.

מקרה לדוגמה: אשר וינטן חיים בזוגיות מזה 13 שנים ומדברים שני ילדים. מתחילה דרכם יונtan בחר להשייע פחוות בקרירה ובחיה החברתית ולהתמסר להורות ולכיתה. אשר העיריך מادر בחירה זו ומרבה לומר שבלי בן זוגו המסור לעולם לא היה מצליח למשך את CISEROו גם להיות חלק משפחחה החמה. יונtan מוקיר תודה לאשר "שהחר" אותו מהתלבטוות מקצועיות שהוא לו ומקווה בעוד מספר שנים להיכנס לתהיליך של יעוץ ולבוחן מה הוא רוצה לעשות בהמשך חייו. התפקידים הקוטביים של בני הזוג לא פיתו אותם לקבוע את הערך שלהם על פי מידת הפעلغנות או ההישגים. שניהם מאמינים שהם תורמים באותה מידה לפוריקט המשותף של הקמת מערכת יחסים מינית-משמעותית-כלכליות חזקה ותומכת.

לעומת זאת בזוגות פגיעים מבחינה ערך העצמי, מכבי "חולשה" כמו הזדקקות והישענות, או הבדלים בתפקידים, מזווהים עם דידיה בערך העצמי ועם נחיתות או השפה. לבן זוגות כאלה יתקשנו לנوع גמישות בין הקטבים של פרוגרסיה וגרסיה, ופעמים רבות מי שיפגין תלות ונזקקות יזכה לזלזול, ובן הזוג העצמאי לאוראה, זה שעסוק ומושקע יותר בחוז, יתחס כבעל ערך גבוה.

שניהם אשר עבר פיצול והזהרות השלכתיות הרדיות. ניתן להזכיר קבוצת אורהלאיט, אנאלית, אדריפלט, נרkipיסטי וודע הגדרות בהתאם לאופי הקונפליקט.

2. הפיצול בין מאפייני בני הזוג אינו אקדמי. לכל אדם יש נטייה (valency) למלא תפקיד מסוים בקבוצת וביחסים זוגיים, ועל פי הנטייה הזה מודע הזוג "יקצה" לבני הזוג תפקידים.
3. הקונפליקט המשותף מתחבطا בפעולה (acting out) דרך תפקידים שונים, היוצרים את הרושם שבבני הזוג הם ניגודים קיצוניים. למעשה הם ממלאים תפקיד קוטבי בקונפליקט משותף, כמו שני צדדים של אותו מטבח.
4. החיבור הפטולוגי דוחק בכל אחד מהשותפים לחפש פרהון על ידי התנהלות של פיזי יתר, הסלמה והזקנה, כל אחד בכיוון שלו. למשל, ככל שהוא ביתר יותר ושומר שגרה כך היא יוצאת לבളות ומופרשת הידושים וריגושים. ככל שהוא הרפקן יותר וחובב טויל אקסטרים כך היא נאהות בCellValueים עירוניים. ככל שהיא רגשנית ומבטה את פגיעות כך הוא הופך קשה, סגור והגנאי.
- . בתחילת הקשר ההתנהגוויות המנוגדות זו הבסיס למשיכה של בני הזוג, כל אחד מקווה שהשני ישחרר אותו מהקונפליקט המרובי ויואין אותו. הקשוות מתאהב ברגשנית מתוך תקווה לא מודעת שהיא תכניס לחיזיו רוך ורgesch, והרגשנית מתאהבת בקשוח מתוך פנטזיה שתרכוש דרכו הגנות ושיליטה ברגעותה. במהלך השנים הניטין המשותף והלא מודע לפתור את הקונפליקט על ידי פיצול והשלכה נכשל כי החלקים המנוגדים בכל אחד מבני הזוג צפים וועלים. מה שהושלך על השני שבומופיע אצל המשליך בצורת בעס, האשמה, קנאה ועוד. הקשוות אכן מתחילה לחוש רגשנות בתוכו, אך הוא נבלה מכך ותוקף את הרגשנות של אשתו. היא הרגישה מאימת מגניתוק והסגידות והוקפה תכוונות אלו אצל בן זוגה.

כמו בכל קבוצה, גם בזוגיות ישנו לחץ חברתי לknונפורמיות ו"ישור קו" כלפי המבנה המשותף הנמור ביותר כדי להפחית את החושת הנחיהות והפער. בדרך כלל תחושת ערך שווה מבוססת על דמיון במאפיינים אישיים וחברתיים. אלומם כאשר נוצר זוג בעל פערים במדדים שונים, מתחילה תחליך לא מודע של התאמה (אפרטציה). אחד מבני הזוג מצמצם את עצמו כדי לא להציג את ההבדל ולא לפגוע באחרת. האינטיליגנטית תזוזר את הידע שלה ותציגו את חוכמתה ואולי תפתח באופן לא מודע סימפטום כמו מהלה פסיכוסומטית כדי לתת לשניה תחושת חשיבות וערך כמפל. נטיה זו שכיחה במיוחד בקרב נשים, אשר הפנים הבניה חברתיות מגדרית שלפיה נשים מזוהה עם "נחיות" מסוימת. הן חוששות לאיים בעליוננות ובכישוריון על הדימוי הגברי של בן זוג ופועלות להתאים בזמן לציפייה החברתית.

דרך אחרת והרנסנית "לאון ערומים" מתרחשת כשהצד שחש נחות בולם את האמיהה של השניה. למשל גבר שמנוע משאשו ללמידה תואר שני בתאונות של "הילדים זוקרים לך בבית", כשלמעשה הוא חושש בטענה לבו שהוא עלה עלייו בהישגיה ותגבר את רגשי הנחיתות שלו. לעיתים התמודדות האישה היא טلطלה חיובית ומגדלת עבורה גבר שambil כי לא יכול לבטום את צמיחתה לנצח ולומד להתמודד עם הדמיוי העצמי הפגיע שלו. במקרים מסוימים יותר של מלחמת המינים הדבר מוביל להסלמת המאבק עד לכדי אילימות וסכנה. כדי לשמר את עקרון הערך השווה נודש דיאלוג מתמיד, מתווך הכרה מפוכחת וטיפוח הבדלים, כך שככל אחד מבני הזוג יצליח למש את עצמו מבל' להיות מאוים/ת מהחזוקות וההצלחות של הזולת.

לטיכום, אלו מאפייני הקונניה כפרט מדיני לאבחן של
יחסים ווגדים פתולוגיים:

- הkonnnieה צומחת מהתוך יחס גומלין לא מודעים בין שני
שותפים. ונשענת על קונפליקט מרכזי דומה ולא פתור אצל

עלול להיווצר דפוס מטלטל עברו הילך, אשר חש באופן לא מודע שאמו מפתחה אותו לкрытת יתר ואז הורפה בתדרות בתגובה לכעסן של האב. הילד עלול גם לחווות את קנאתו של האב וכעסן על אשתו, שיזכרת קוואיציה רומנטית עם הילד. ילד כזה יתקשה לצאת בשלום מהשלב האדיפלי, הוא יתקשה לוותר על האם כאובייקט לשוקתו בשל הפיתוי העז, ולועתים קרובות היחסים עם האב יהיו אמביולנטיים ונעדרי הזדהות טובה. ההתנהגות של ההורים בפועל והמתוח ביניהם תורמים להחזרת חוויות התבוסה וההשפלת מול אבא דומיננטי או הניצחון הכאב מול אב חלש. במבט מערכתי, לא רק הילד מתחירה באביו אלא גם האב מתחירה ולעתים מנקא בהערכת האם לבנם, כפי שהאם עלולה לסבול מהערכת האב לבתו המבלבלת.

האישה: סגנון אישיות היסטורי

סגנון אישיות היסטורי מאופיין בביטוי ורגש מגונם המפיצה על הרגשות ריקנות והיעדר חוסן פנימי. (גברים ונשים עם סגנון היסטורי נוטות להחזין את הקונפליקטים שלהם ולהציג לאובייקט על ידי הפגנה חולשה ומזוקה, או לחlopen בעורות כסם ופתנינות נשית. הן נוטות ליצור יהסים משלשים ולהתענג על סכסיונים דרמטיים בין יריבים שלהם. ביחסים הזוגיים האישה ההיסטוריה משררת מסר כפול: היא מפתחה קשר אינטנסיבי ונשענת על בני זוג שמדוברים פונקציית אני של ביטחון, הגנה והכוננה, וכן זמינות החושת מאיינטימיות מותך פחד להיות נשלטה על ידי אחר. המאפייניות ההיסטוריות מסווכסת וקונפליקטוואלית ומכליה פער בין נטייה לפיתוי לריגשות בושה, חרדה ועכבות ביחסים מין בפועל.

קובצתה אחרת של נשים עם נטייה היסטורית נסוגה מקשרים משמעותיים מתוך חרדה ובושה ומנהלת קשרים שבהם הרגש הוא לככול את הגבר אליו במשיכה מינית מבלי להתמסר ורגשית. סגנון של היסטוריה עם קיבען אודריאלי מאופיין במצבים שבהם

7. ממבט חיצוני ניתן לראות תהליך של התדרדרות, הקצנה, של שני אנשים המתקיפים זה זה על אותם דברים שכפוף לא מודע הם ניסו לסלק עצמם (הכישנות, הלוואיות, הסגידות, הקולניות, חוסר הסדר, הלכלוק, הקמצנות, הבזבונות, התקיפות, הקושי להעניק לילדים, הקושי לשים גבולות לילדים ועוד ועוד).

קונניה היא סמן מובהק לפטולוגיה זוגית, שכן בזוגיות בריאות הבדלים והפעורים אינם מוכחים ולאינם מהווים עילה למאבקים והתדרדרות. היכולת לשאת הבדלים בין-אישים ולקבל את השוני מבלי לקרוא ליחסים של פיצול היא אחת העדרויות החשובות לזוגיות איתה. מתוך מגוון סוגים של קונניה יתארו להלן שני סוגים שכיחים: הקונניה הפלאלית והקונניה הנדרקיסטיית.

קונניה פאלית-אדיפלית¹⁵

לעומת התפיסה של הזדהות השלכתית כאירוע שתרחש רק בעולם הפנימי ובפנטזיה, רעיון הקונניה מכיל בתוכו את האובייקט המשמי – ההורים בעבר ובת/בן הזוג בהווה – יחד עם האובייקט המופנים הלא מודע. קונניה אדיפלית צומחת כאשר המשבר האדיפלי אינו מגיע לפתרון בראיה והילד/ה נאלצים להשתמש בפיצולים והשלכות. וילי מתבונן על תפקודם המשמי של ההורים בתפקיד האדיפלי, ומדגיש כי ככל משולש אדיפלי גם הילד משפייע על ההורים ועל הזוגיות שלהם והוא אינו תוצר פסיבי של המשולש.

לדוגמה, מתחירות על אהבת האם, הלהץ שהילד יוצר על אביו לזו הزادה עלול ליצור קונפליקט ממשי בין ההורים. האם של הילד האדיפלי עשויה להתענג על אהבתו אליה ולעוזד אותו בצוותה פתיננית, במיוחד אם ביחסים הזוגיים יש חוסר סיפוק. כך

האב החלש כדי שלא לחוש אשמה של מנצחים. גם מול האם נבלמו הרחפים האגסטיינים והאם טיפחה אצל בנה התנהגות פסיבית שוכנתה לחמיינות והגנה. כתוצאה לכך מתחפה גבר עם נטיה תלוית באשר היחס הילדני הנשען מהויה עבورو הגנה מפני עימותים גם עם דמות האב וגם עם האם.

గברים אלה יאופיינו בהסואת התלוית באמ על ידי השלכת הפסיכיות התלוית על האישה, ולכן בחירות האובייקט תהיה לא פעם בנשים נזקקה בעלות נטיה תלוית-תובענית, וכך הם יוכלו למלא את תפקיד המטפל, הבוגר. גברים שכוחרים באישה עם נטיה היסטורית, הם לרוב בעלי ערך עצמי נמוך אשר דוחף אותם להיפש אובייקט לצדיהם יחושו שיש להם מקום מרכזី במשפחה. בזוגיות כזו הגבר חש בתחילת הדרך כמו מי שהוחזק את הנשואים, מציל, מפרנס, וכן צרכי התלוית והדרת הסירוס מסתוריהם מאחורי מיגן של גבריות-יתר ואלטרואיזם מוגן. הרגשות הדרומטית של איש עם נטיה היסטורית מספקת לבן זוגה השיבוט וערך כמנג'ע ומטפל, ובאופן לא מודע היכולת שלו לוויסת אותה מעודדת אותה להנחתה המשברים הרגשיים.

nisvoim histriyim

הקשר הזוגי מתחילה לעיתים קרובות באירוע רומנטי של "גסיכה במצויה ובאיירמושיע", במצבים שבהם האישה זוקה להצלחה והגבר נחלץ לעזרתה ומעניק לה משענת. עם העמקת הקשר היא נוטה להימנע ממחזיבות ואינטימיות זוגית ורגשות האהבה מתחלפים בחוששה שהיא נכנעת להחצים חברתיים מופנים ונשארת אליו בשל הצורך להקים משפחה ולהתמסר.

הגבר ההיסטוריה-טיפוף רואה עצמו כמו שיכול להציג את האישה מדרגתיה ותסבכיה, שכן הוא שואף להוכיח את כוחו דרך הטיפול בה. האדרישות המינית של האישה מרגיעה אותו באופן לא מודע, שכן היא משחררת אותו מה צורך להוכיח עצמו במישור המיני

הגבר מתחפה ונדרך לעוזר ולהתמכך באישה חולנית ונזקקת, כשהיא נשאבת לתפקיד של ילדה תמיינה והודפת את המיניות. הקונפליקט האדריפלי הלא פטור העומד בסיס הסינדרום ההיסטורי קשור לוגשות מנוגדים כלפי האב, שהפך את בתו לילדת המועדרת בתוך קשר שורם גבולות פרוציים. לרוב מדובר באב שמעביר מסרים פתיאניים סמיימים במשמעות של אהבת אב תמיימת, ובכלל השפות כובל את ילדה ומשפיע על דפוס הנישואים שלה בברורותה. ילדה שתפתח נטיה היסטורית לרוב סובלות מקשר עמה, אישת שבצעמה סבלה מרגשות נחיתות או קרירה וכבלתי נגישה תדחוף את הילדה לקשר מוקדם מדי וקרוב מדי עם האב. היעדר החיבור לאם מזינה מותיר הזדהות נשית פסיבית, בעיקר כלפי חוץ, ואילו המשאה להתחרות בגבר ולהפגין אספקטים פאליים אקטיביים שלא מודחת. החווות של דמות שברירות מהויה הגנה שנועדה להשיג יחס אימחי מהדרמות האבהית ומרכזת דחפים של אסטרטגיות, שאפתנות ותחזרות. התקופנות לא פעם מופיעה באופן פסיבי בקשרות מינית, שהויה גם סוג של נקמה. בגרעין העמוק של הכאב ההיסטורי נמצאת הכמהה של האישה לאם הנעדרת, אשר מושכלת על בן הזוג. הוא מתחפה להאמין שמצא אישה מינית, אולם הדרישה העיקרית מבנו היא לקבל יחס טיפול וטיפול וצריכים ראשוניים.

הגבר ההיסטוריה-טיפוף (חובב ההיסטוריה) לפיו וילי גברים שנמשכים לנשיות עם סגנון היסטורי נתפסים כלפי חוץ עדינים, ביישנים וכבלתי מזוקים. לעיתים קרובות זה בוחר תלוית שגדל בתורו "הילד של אמא" ויצא מאוחר לעצמאות. אימוחותם של תלטניות, רכשניות ובעלויות אישיות פאלית אקטיבית, ודומות האב בעל נוכחות מצומצמת ומכונסת בצללה של אשתו. במבנה ההפנמות האדריפליות של ילד כזה יש חשש להיבנס לתחזרות עם

לא מוכנה למלא את התפקיד האימהי עבورو, שכן היא מלאת רק את תפקיד הילדה הנזקנית. כשהגבר קורס תחתי על האבירות הוא סופג ממנה לעג ווזעם, היא מאוכזבת ומתיחה בו ביקורת, והגבר לא יכול להתגונן, שכן בתוך תוכו הוא מודחה עם הביקורת ומשוכנע שהובו שלה מוצדק. הגבר מתפרק מבושה ותחושת כישלון ומתחנה בצורה נלעגת שטומינגה "עונש", ואילו היא נאלצת להשיג עליו בערו עיטה הכל כדי להימנע מ꼰פליקט ולהמשיך לרצות אותה. האגדה על אשת הדיג ודג הזאב מהוות הדגמה ספרותית לדינמיקה מוכרת זו, שבה האישה הופכת יותר ויותר חמונית ותובענית, והגבר שבוי בתפקידו כמגשים החלומות של אשתו. הדג מאפשר לדיביג לבקש שלוש משאלות, והוא פונה לאשתו והוא מביע משאלות גורנדיות. כל מושא שהוא מגשים אינה מספקת, היא הופכת למפלצת תובענית והוא לקורבן שננסה לרצונות אותה מתוך ביטול עצמיותיו וחוסר הצבת גבולות. עוד בידוחיו כשקראי אגדה זו תהייתי מודע הוא נכנע רצוניה של האישה הקפריזית ולא מביע משאלת עצמו. התשובה נעיצה כנראה בדינמיקה ההרטנסית של איש שמלאת תפקיד של תינוקת אודאלית רעה וגבר בתפקיד ההורה המספק.

ההומוגניות של הגבר "האכרי" מ侃פליקט משאייה את אשתו מטופטלת, היא מעדיפה ריב וגשני על פני ארישות והיעדר תגבה, שכן הרוביות מייצרות אשלה של נוכחות ריגשית. היא עשויה לknentr ולפגעו בבן זוגה כדי לזכות בתגובה ממנו או לגרות את קנאתו. אבל גם אם הוא מנקא לה הוא יתקשה להציג גבולות, וככל שהוא ממשיך בתפקיד של "הדורש המעונה" כך הוזעם והתסכל של מה מתגברים. היא עלולה לנגן רומנסים שرك יחוקו אצלו את התפיסה שעליו לגונן עליה שמא תחרודר לפריצות. סבלנותו האינסופית מטלטלת אותה ומפגישה אותה עם אשמה וחוסר אונים. הוא זוכה לאחדת הסביבה על כך שמדובר לשבול את היחס שלה, וטענותיה שהוא סדייט מרושע לא נלקחות ברצינות. עם זאת,

ומאשחת את ההזדהות הנשית שלו. באופן מודע הוא שמה לשמו שhei באחרה בו לא בגלן צרכים מיניים אלא כי הוא מעניק לה ביחסון ואיןנו כמו "הגברים האחרים שרוצים רק סקס". הוא חש שיש לו עתיד עם אישת זו שתזדקק כל הזמן לתמיכה ולהגנה ותבטיח לו ערך עצמי והוא מקבלת בעסקה זו את ההגנה והאהבה

שלו, שמאפשרות לה גם לתרמן אותו למילוי צרכים ראשוניים. האידיאלית קיימת מהרגע הראשון, האישה מתכחשת לצרכיה ה"גברים" (כוח, ניהול, חופש, שליטה, היגיינה, שאיפות) ומתחחשת לחולשותיו של בן הזוג. היא מתמננת אותו למלא את ציפיותה כדי להניץ את דמותו כ"חזק", ובתחילת הקשר היא תחוש בטוב, סימפטומים יעלמו, החדרה שלה תפחת והיא תהיה שמחה יותר.

הגבר מודעה עם הידמיו שהיא משליכה עליו – הוא רואה עצמו בלAIMOR עגמומיות גם כאמא מגוננת וגם כאביר חסן וננהה מתחחשת העוצמה שה��PID ממעיק ל. הם משלימים את הצרכים זה של זה – הוא מקבל אישוש לכוחו ואישור לגבירותו והוא מקבלת הגנה ומשענת אימהית ואכاحتית כאחד, יחד עם הדקה של מיניותה וכוחה (הفالום החסר). בגרסת שנות האלפיים ניתן לראות נשים שבמישור המקצועין הין בעלות עצמה ואסטרטגיות אך ביחסים הזוגיים הן מקטניות עצמן ומצוימות את חשיבות הגבר, ככל מעשה הין בעלות הכוח לקבוע את הערך העצמי של. ערכו והידמי העצמי של הגבר תלולים באישה לחלוון, כמו שנברים ובאים אמרים במהלך הטיפול: "כל מה שאינו רוצה זה שהיא תחיך. כשהיא מחייבת ושםהה אני מרגיש שעשית את העבודה שלי, שאני שווה".

וכפי שקרה בדרך כלל כשזוגיות מבוססת על קונויה לא מודעת, מתייחסו מגע משבר שמנפח את בועת האידיאלית. אצל הגבר מתעוררים הספקות הישנים לגבי ערכו העצמי, אבל הוא מנעו מלנוא לאשתו עם צרכי ולבקש את עזרתה כי שניהם משתפים פעולה בהתחששות לצדדים הילדיים והמלחותיים שלו. היא

שולטה בתחוםיך וכך הבעל הופך עוד יותר מושפל והפיצול הולך ומח裏ח. גם הגבר בנסיבות כאלה עלול למצוא עצמו ברומן סוער שכור הוא ממש חדש את יכולתו להיות גבר מושיע לעלמה חדשה עם מצוקה חדשה.

הקונוגיה

אצל שני בני זוג בעלי נטייה היסטורית משלימה כפי שתואר ישנו קונפליקט מוקדם ביחסם לפונקציה הגברית של כוח, אקטיביות ודומיננטיות. לשניהם יחסים לא פתרים עם ההורה מהמין השני וקיים להזדהות עם ההורה מאותו המין. האישה מנסה להתמודד עם תחושת הנחיתות על ידי השלכה והזדהות עם הבעל, בעיקר הריגוש שנובע מיפויו והפעלת היצר המיני שלו. במובן רחב, הבעל הוא גבר כל עוד היא יכולה לעשות ממנו גבר – לפתות, לגורות ולהזדהות. אולם במהלך הזמן מכוחה פוחתת ופנטזיות של סיורים ונכמה פוגעתה בהזדהות עמו ויוצרות מלבדה. היא זקופה לחוש נחשת על ידי גבר פוטנטיאי אך לא יכולה לשאת זאת כי עצמותו מעוררת בה זעם וקנא, ואם הוא אימפוטנטי, במנוגות בפועל או באופן מטאפורי, היא מאבדת בו עניין.

בעולמו הפנימי של הגבר ישנה הדרקה של היבטים גבריים – פאליים-אקטיביים בשל מסכין האדריפוס הבלתי פטור והחרדה להתחזרות ביצוג האב, על כן הוא מסוגל לעצמו רק יחס אבידר, עדין ועריך כלפי אישתו. כפי שהיא משליכה עליו את הרשוכה כך גם הוא שואף להעניק לה את הפוטנטיות שלו רק אם היא משתוקקת ומפחיתה את החדרה שלו מגבריות ומיניותו. מכאן שני בני הזוג מעוכבים בכיווי תשואה ומצפים שהஅורה תיהיה היוזם.

הקונוגיה כאמור מתבטאת בתחוםיך המפתח עם עליית חנים לא מודעים שמייצרים קונפליקט משותף: בהתחלה הקשר המסר הסמי של הגבר הוא "אני יכול להיות פוטנטיאי כי את נותנת לי ביטחון", ושל האישה הוא "אני יכולה לחת לך ביטחון כי באמצעותי אתה

במבט מקרוב נראה כי התחגויות הקורבן שלו מכסה על סדרום סמי שניזון מעליונותו המוסרית והצדנית.

איי המין של זוג כזה לרוב לוקים בחסר בשל ההפנומות המגדירות הפגעות. בשעה שהיא מתעוררת מינית היא מתמלאת חרדה ואשמה על "פריצותה" ועל קיום יחסים ללא אהבה לאיש זהה. ההשלכה תחבטה ביחס לגלgni ליחסות מיניות מצד רותחיה מגעו בשל האיסור העמוק על מימוש המשאלות האידיפיות לכיבוש האב. הקונפליקט שלו עם דמותו הגבר מתבטא במסדרים בפולים: היא מחלonga על העדר תקיפות נברית מצדו, אלום בהרה בו בכלל אותה חולשה שמאפשרת לה לתמוך אותו ולשלוט בדיםיו הגברי. הגבר ההיסטוריהיל לרוב נושא בגבורה תסכול מינימושך ולעתים אף לוקה באימפוטנציה משנית, ובכך מזודהה באופן לא מודיע עם דמיו הగבריות המסורתי. הלעג והביקורת שללה מהריפים את הדמיו המיני הרעוע שלו והוא הופכת בעולמו הפנימי יותר ויותר לאישה הנקמנית והמסרטת. המニアות ההיסטורית מבוססת על קונפליקט שמלבד אותה: בשל הביכול בין דמותו הגבר וההורה המופנם, האישה לא יכולה להשרות עצמה לשוקה במודע, היא משילכה את הדחפים המיניים אליו ויכולת התמסר מינית רק אם הוא יומם. אולם אם הוא יהיה תקין ויום היא מתמלא חרדה, זעם וקנא ותחזק את גבריותו.

הקבוען בנסיבות כאלה מתבטאת בתפקידים נוקשים וקוטביים של אישת ביקורת ובלתי מרווחה וגבר שמתעטף בדמות הקדוש המועונה. לעיתים קרובות יתפתחו אצלם סימפטומים של המרה (קונברסיה), כמו כאבים ומחלות שמייסות וופאים ומטפלים שונים שמחיליפים את הבעל בתפקיד האובייקט המטפל והמוריש. ביטוי התחגות שכי היא כניסה של מהbeh במושיע מחיי הנישאים העולבים בעינה. לעיתים קרובות גם ברומן מחוון לנישאים תהיה דינמיקה דומה, ולאחרים מוקצתה. בהתחלה נדמה שהמאהב הוא גבר חזק ומוביל, אבל למעשה גם בקשר זה היא

וליהות עברו אשתו רמות מזינה, ומדחיק את הדריכים האוראליים-גרסיביים שלו. התובענות שלה הופכת יותר ויוטר אגרסיבית ופוגענית כך שمعال הקונניה הפאלי של תובענות-סידוס-אימפוטנציה-יריעכ-תובענות מתפתח לא רק במישור המיני אלא גם במישור האוראלית-תלותי.

משענת או נשענת: היבטים חברתיים של קונניה פאלית
הקורס. מן הסTEM הבדיקה שהקונניה הפאלית-אדיפלית נראית כתיאור גראוטסקי של ייצוגי גבריות ונשיות בחברה. השוב להציג כי ההפנות אשר ממלכדות את הגבר והאישה בקונניה כזו איןן צומחות רק מתוך המשולש המשפטי הקודם, אלא מDOBות חמיצה וחיזוק על ידי מסרים עיקשים מהסבירה החברתית והתרבותית. גם בשנות האלפיים, לאחר המהפכה הפמיניסטית, ייצוגים אלו עדין מושרשים היבט בתודעה החברתית והאישית, ולכן לטיפול זוגי במצבים אלו ישנו גם היבט חשוב של שחרור מהבנייה חברתית.

שני בני הזוג הילודים בקונניה לא מודעת כזו, שבה הגבר מייצג חזוק וכוח והאישה מזוהה עם חולשה ותלות, זקנים לשלחרור גם כזה שואף במודע לשקם את התבניות המגדירות קרוביות זוג מHAL-מודע הקולקטיבי של תפקידי המגדר. לעיתים המסורתיות: להחזיר לגבר את כוחו "האכרי" ולאפשר לאישה להיות יותר עדינה ופחות זעמת. אולם, מהחורי משאלת כזו יש גם כניעה לתחביבים שמנועים משנה בני הזוג להיות אנשים שלמים, שראים להיות גם חזקים וגם חזקים, גם לחתם גם לקבל. הפתרון הטיפולי לחילוץ מהמלcold תואם גם לערכים פמיניסטיים של שוויון מגדרי ופיזור הגונן של כוח וחולשה, היישנות ונחינה. הטיפול בזוג של "אביר מאכוב ונסיכה מאוכבת" שואף לשחרר את הגבר מהצורך להפגין כל הזמן עלילונות כוח, ולסייע לאישה להתגבר מהדרימי הנשי-ילדותי של נסיכה מוחלשת על ידי

"הופך פוטנטץ'". בהמשך הקשר הקונפליקט מחריף והמסר דלא מודע מתחלף. הוא מתנהג בדרכ שמצוות: "אני אימפוטנט כי את מסרתת אותי", והוא מבטא באופן עקי את המסר: "אני מסרתת ובזה לך כי אתה אימפוטנט עליוב". ניתן לשרטט את הקונניה באופן גרפתי:

معال האינטראקציה בקונניה פאלית-אדיפלית

معال האינטראקציה
בקונניה פאלית-אדיפלית

עמלה פרוגרסיבית

בחירת אובייקט

שואף להוכיח ולאשש
לעצמיו את כוחו הגברי

אני כה גברי כי אם
מאשרת לי את הגבריות

שואפת לקבל את עמדת
האישה הנשית הפסיבית

אני מאשרת לך את הגבריות
כי אתה כה גברי

הكونפליקט הזוגי

הוא מדחיק ומשליך עלי
נטיות פסיביות ונשיות שלו

אני כה נואש לאישור שלו
והופך אימפוטנט בಗיל
שאת מסרתת אותו

היא מדחיקת ומשליכת עלי
נטיות אסטרטניות-గבריות
שללה

אני כזה לך ומסרתת אותו
בגלל שאתה כה נואש
לאישור שלו

הלא-מודע הזוגי אצל זוגות בעלי תסביך אדייפלי משותף אינו מתחבطا רק במישור הפאליגניטלי, אלא הפיקסציה האוראלית האופיינית גוררת גוררת גרגסיה גם להתנהגות אוראלית של תובענות לטיפול וייחס אימה. הגבר ממשיך לנסות לתקוף כאביר מעורן

אופנות התייחסות של אישה או גבר עם נטייה נרקיסיסטית היא בעיקר הפגנת ערך ועלונות כך שהאחר ימלא את התפקיד הנחות של המעריצ'מאז'ינ'מפטעל, או להיפך - התייחסות לוולה בעל נערץ ומושלם. אם יש בבח או בן הזוג תוכנה ייחודית ומוסדרת הנרקיסיסט ינכט לעצמו את התוכנה הזו ויתיחס לבת הזוג כל תכנית להתגאות בו. האזינה המתפעלת נדרשת לבטל עצמה ולהתמסר לתפקיד האובייקט שמשמש כשלוחה, מראה, או ספקית של צרכיהם. במבנה האישיות הנרקיסיסטי ישנה חרדה גורילה מנפרדות וכמיהה ליחסים שמשמעותם את אשליית האחדות אמתינוק. הקושי לקבל כל ביטוי של נפרדות ושוני שאינו מתאים לזרכי הנרקיסיסט מתחבאים בזעם, מרירות תמידית, סלידה, צנויות ונקמנויות. במצביים קיצוניים אנשים עם אישיות נרקיסיסטית מפתחים חוטר אמין כרוני ומנועים מעצם אהבה, מתוך הפחד להתקבז שוב.

יצוגי אובייקט באישיות נרקיסיסטית
ילד שיפחה אישיות נרקיסיסטית עם בעיה בנסיבות מהאובייקט גדול לרובם אם או אב שלא יכולים לתחפש אותו כיישות נפרדת מהם. כל ביטוי של רצון עצמאי שאינו תואם לציפיות ההורה נחווה אצלם כבגדה וחוכה לתגובה עצם שפוגעות בניסיונות הילד והילדתו לנפרדות, מבלטת מחשבות עצמאיות וمعدודת אצל תוכנות שתואמות לצרכיה. לרובם אלו הילדים שאמא גאה בהישגיהם ומנכסת אותם לעצמה, ואו הילדים וכיישרונותיהם משמשים כשלוחה שלה ואמורים לפצוא אותה ולהגשים משאלותיה. ילדים כאלו אין הומנות לפתח שיקול דעת ולבחן טוויות מוסריות ולכנם נפגעת התפתחות העיל-אני והמצפון.

הילד מפניהם יציג של אובייקט חורוני אשר "יודע יותר טוב מאשר מה הוא רוצה", ומהgis פחד ואשמה על כל סמן של שונות ונפרדות. האם משתמשת בכינויים מעוררי אשמה כמו: "הקרבת"

העצמה ומתן כלים להיות יווזת ולהכיר בכוחה הן במישור הוגני זהן בימוש עצמה. קונונה אידיפלית קיימת במידה מסוימת בכל זוגיות הטרוסטואלית היה שחלק מהכניתה לנישואים מהיה חדש את היחסים במושלש האדיפלי המקוורי, וכן בכל טיפול זוג יש מקום לבחון כיצד הוא מעצב את היחסים הוגניים ומשפייע עליהם. לעיתים היחס האדיפלי ניכר גם ברובד הגלווי ומפריע למימוש הוגניות, כמו במקרה של אישה שמטפלת באביה האלמן ונמנעת מנישואים, או אישה עם נטייה כפייתית לככוש גברים נשואים בכינוי בפעולה למשalah לככוש את אבא.

סגןון אחר של קונונה אידיפלית עם דגש על הרצכים הפהליים לאיוש הערך של הגבר מתחבאת במעגל הרסני אחר: הגבר זוקק לאישור רב על כוחו, באמצעות הצלחה מקצועית או כיבושים של נשים, כהגה ויפוי על חרדת הסירוט. אישה בזוגיות זו יודעת שעלה לספק הערכה מתמדת לגבר שבתוכה תוכה היא רואה בו את החולשה אבל חרדה שאם לא תספק את הדלק הנרקיסיסטי-פהלי הוא ייחש סיפוק זה בקשרים מחוץ לנישואים.

קונונה נרקיסיסטית

בالمושך להבנה של פרויד על נרקיסיזם ראשוני ומשני, וילי רואה את הנרקיסיזם כziej מתמשך המוביל לשלביה ההתפתחות ויכול להתחבआ בהפרעה ראשונית, או בהפרעה משנה - הנרקיסיזם הפהלי, המכובן להאדדה עצמית. להלן תיאור של סגןון קונונה נוספת נרקיסיסטיים-שביה, שבו צד אחד של הוגניות פועל מתוך תפקידים נרקיסיסטיים-גרנדיזיים והצד השני, האישה במקורה זה, מלאת תפקיד משלים של הערכה ונחיתות. חלוקה זו נועדה לנוחות והדגמה, אולם כמובן שישנו מגוון של תבניות שבהן ניתן לראות את הפיזול שי-סגןון אישיות נרקיסיסטי ביחסים זוגיים.

- * תמיד מוחיקת ושמה, ללא אישיות, רגשות או צרכים משלה.
- * קשר זמני שאופיני לעיקר לנרטיסטים מופנים, שמסוגלים ליצור קרבה אולם בשלב כלשהו החדרה גברות והמען מתנקת.
- * קשר מיני שבו הגרטיסטים מסוגלים להעניק מעצםם, אולם נתינה היא לא מעשה סוג של מניפולציה שנועדה לזכות בהערכה והזעפות.
- * קשר זוגי שבו الآخرת נתקפים כמו שיש להם קיום של אובייקט נפרד.

אשחת מהנדס או הגברת דוקטור

סוג אחר של נרטיסטים שווילי משיך לנשים, אולם אין זה בהכרח עניין מגדרי, הם/ן נשים שלכארה נראים צנועים ונוטלי דרישות, נותנים מעצםם הרבה עד כדי אלטרואיזם וביטול עצמי. נשים כאלה סובלות מערך עצמי נזוק והשות שאינן וראיות להערכה, מתבישות להכיר במשאלות הגאנדיות ובמקרים לטפח עצמי גאנדיות מזוויף הן מפצלות ומשליכות אותו על הגבר, ששמה להזדהות עם ההיבט הנערץ. זיוג סטריאוטיפי זהה ניתן לרוות ביחסים של המזוכירה אשר מעיריצה ומטפחת את הבוס, קשובה לצרכיו ולכארה מבטלת עצמה, אולם גם טווה את הקוראים לרשות התמייה שהוא מתפרק אליה. אישה כזו מוצאת ביחסון ובעל ידי שליטה ותמרון הגבר החזק והמצליח שחש בתוך תוכו כי לא יסתדר בילדותה. יחס הכוח המגדירים המקובלים, של גבר "חזק" מבחינת מעמד וכוח חברתי ואישה שנחכابت את הכלים, מסתירים ברובן הלא מודע הפוך של יחס הכוח.

הסימפטומים של בני הזוג הללו הם הפלויים ומשלימים: האישה מגיעה עם שאלה להשתתפות על ידי ביטול עצימותה והאדמת הגבר שהיא חלק ממנו, ובהדרגה היא הופכת לדמות האם שידעת אותו יותר טוב ממנו ומנהלת אותו לפי צרכיה. ההערכה שלה חונקת את תחושת האוטונומיה של הגבר ובשלבים אלו ניתן

בשבילך כל כך הרבה, נשארת נושא בסבל, ילדתי אותה בכאבים, ואתה כפוי טוביה עוזה לי את זה...". הילד צומח לתוך פרודוקס נפשי מעדרע: "אני עצמי רק כשאני כמו שאמא שלי מצפה מני. בשאני כמו שאני מרגיש - אני לא אני". יizzוג האם מקבל איכות מיתולוגית, חודרנית ונוכחת בכלל, כמו שלשולת מאחוריו הקלוים, שזעמה הרסני ושמצפה לציתנות מוחלטת.

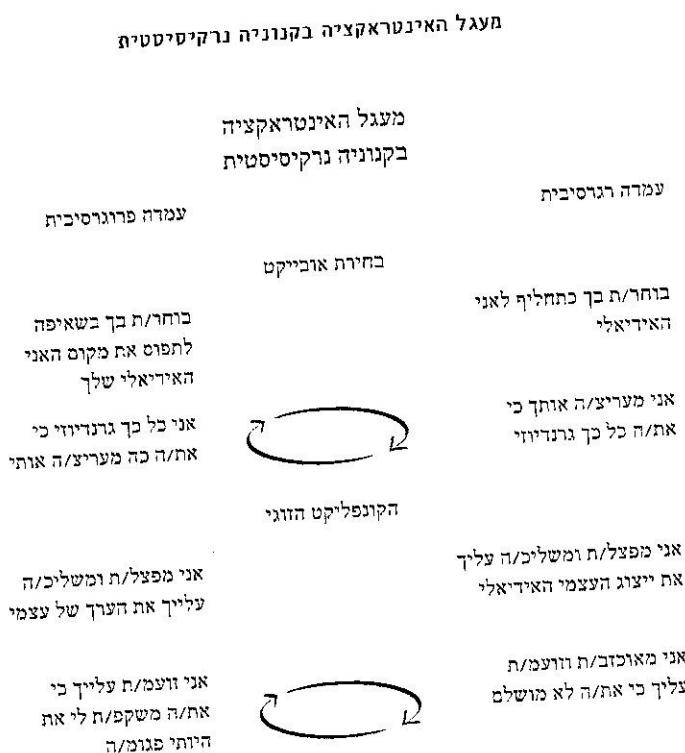
דפוס היחסים הנרטיסטי

ילדת שגדלה עם אובייקט אימהי כזה תסבול מספקות תמיינים לגבי עצמה, דימו עצמי נמרך ושטוח בגבולות העצמי, שאוטם תביא לזוגיות העתירית שלה. מראש היא רואה את האהבה כדבר מסוון ומזכה שהקשר יהיה אמצעי לשעבוד ולהתרמן. דמות האובייקט הפלושני והמאים מושלכת על בן הזוג, אשר נתקפס כמו שעול לו להשタル ולהתרמן אותה בהתאם לצרכיו. התוצאה העוגמה של החדרה מפני השתלשות היא שניי בני הזוג מפתחים כהגנה את עצמם דפוסים ומתייחסים זה לזו כל שלוחה נטולת זכויות לעצמאות ויומה ממשה.

בקונביה נורטיסטיבית היחסים נתקפים כמאבק שבו אחד מקריב עצמו למען الآخر ומישחו חייב לבטל את עצמו, את דעותיו וחביבותיו. המשאלה לחוטר נפרדות עטופה לא פעם בהילה רומנטית של האדרת האחדות והתמונות הרומנטית, אולם כל סימן לאחדות ושוני מהו איום ולכך מותקף.

וילי מתחאר רמות של יחס אובייקט על הרץ שבין אוטו-ארוטיות מוחלטת זוגיות עם אובייקט נפרד, על הרצף שבין אוטו-ארוטיות הגובלות בפסיכוזה ועוד ליתמי אובייקט הキンן:¹⁶

- * הזולת כאובייקט לפנטזיה באוננות.
- * החפצה כמו שימוש נשים בזנות כאובייקט שאין לו ערך אנושי.
- * החפצה כמו קשר עם פילגש שנדרשת לספק את צרכיו ולהיות

לזהות את התדרדרות שמאפיינת קונויה זוגית: הוא יהיה יותר יותר קר ומטיג וינסה להרחיקה כדי להшиб לעצמו אוטונומיה, והוא לא תקבל זאת מטע אמונה שבתוכו הוא לא יכול בלעדיה. במצבים פתולוגיים ניתן לראות גברים שפתחים מחלות, התמכרוויות, נבלאים ומתחשפים, והאישה ממשיכת לחיות דרכם ובעורם כשהמטרה הלא מודעת היא שליטה באובייקט על ידי ביטול הנפרדות.

להערכת יש מחיר גבוה: האישה שמשליכה על בעלה עלינוות גורדיות נצמדת בתובענות חזם לדימוי האידיאלי שלו, מושקעת בו עד צוואר, מתקשה להרפות ולקבל את העוברה שיש בו חולשות ופגמים ובעיר, שהוא לא חלק בלתי נפרד ממנה. רגשות האהבה וההתמונגות האידיאלית מתחלפים עד מהרה באכבות מלאות זעם ודרישה הדנית לחזור ולהיות האובייקט האידיאלי. מבחינה מינית נישואים נרקיסיסטיים נראים לעיתים קרובות קרים ומונקרים, כשהלא-מודע הוזגי רוחשים בעירק זעם וקנאה. לעיתים גם אחרי הגירושין אנשים כאלה, ללא טיפול עמוק, ממשיכים לטבול מנגנון הקונויה: הוא קורט כי לאאמין שישרוד לא טיפוח של אשתו והיא משמרת בתוכה את הפנטזיה שרק היא מבינה אותה.

הקונפליקט הנרקיסיסטי

המתה בזוגיות כו הולך ונגבר בגלל חוסר הנפרדות וההזהרות ההשלכית החריפה שבה הגבר מצופה להיות מושלם ולא לאכזב והאישה מצופה להיות לעולם קטנה ומעריצה. הציפיות שלה כובלות אותו והוא עשוי לנסות להיחלץ על ידי יהס מולדל, אך היא לא משיבה ללחמה כמו אדם נפרד אלא מחריפה את האכזבה הנואשת והזעם התובעני שלה: "הקרבתה בשביב'ן הכל ועכשו אתה מתייחס אליו ככה?". שום אכזבה ועלובון שהוא סופגת לא גורמים

- מכוון לטפח מודעות עצמית לאחריות של כל אחד מבני הזוג על הביטים שהוא והוא נוטם ליהס לוולטם. כל סיבוב כזה בספירלה הטיפולית כולל:
- א. אבחון הקונוגיה, הסוג וחומרת המצב על פי סימפטומים אישיים וזוגיים.
 - ב. הטערכיות זוגיות לבירור דפוסי התיחסות ומעגלי משוב.
 - ג. הבחרת יחסית או ביקט מופנים אישיים.
 - ד. אנליזה של הזדהות השלכנית הדידית על ידי שירית תובנות אישיות עם הרינמיקה הזוגית.
 - ה. עיבוד חוזר (working through).

תיאור המקרה להלן ידגים את השלבים וההתערכויות המסייעים להשתחרר בהרגמה מאייזתה הכואת של קונוגיה זוגית בעלת גון נורקיסטי.

תיאור מקרה: מיקי וערן

מיקי וערן בני 40 עם שני ילדים, בעלי מקצועות חופשיים, אנשים נאים ואינטלקטואליים שנפנו לטיפול זוגי בשל מריבות תכופות וסוערות. בתחילת הטיפול שניהם באים בהאשמות דומות: הם מתארים עומס בלתי נסבל של החיים, הוא עובד בעסק משלו וכועס שהוא איננה מתגisset לסייע לו, והוא מובטלה מזה כמה וממחשת נואשות דרך לחזור לעבוד במקצועו שלה. הם חווים לחץ כלכלי והיא מוצאת עצמה מטפלת בכל צרכי הבית והמשפחה בגין גמוו להזות שלה כאשת קרירה.

המריבות מציפות רינמיקה של מלבדו: מיקי רוצה מאור להיכנס להריון שלישי כפי שתכננו ואילו ערן מסרב לכך כל עוד הוא המפrens היחיד. הוא מתנה את ההריון בכך שהיא תתחיל לעבוד כדי שיכללו כלכל שלושה ילדים, אך היא כאמור מתקשה

לה לשנות את הרימוי האידיאלי המושך עליו, היא מאמינה שבcosaה להחויר אותו להיות "כמו בתחילת" וממשיכה לנשות תקן אותו ולהביא אותו להתנהג כמו הרימוי האידיאלי המקורי ולהתבהש למציאות המכובת שהוא השנה. אישת כדרופס יחסים כזה הופכת עד מהרה בעיני הגבר לאם המיתולוגית השטטנית, שמרעיפה אהבה וטיפול עד שהילד-גבר מתמכר ואו היא מגישה לו את החשבון בנסיבות טובענות זועמת.

בשל הנטיה הקשה לאבד מרחק ונפרדות, אנשים כאלה יטיבו לעיתים שלא להיכנס לקשר טוטלי כמו נישואים או מגורים משותפים, ונטיתם תהיה לקיים יחסים שיש בהם מלכתחילה ציפייה נמוכה לאינטימיות ופחות אכבה.

טיפול בקונוגיה

היות שהקונוגיה מtabסת על מנוגוני פיצול והשלכה של יצוגים מופנים, מטרתו העיקרית של הטיפול הזוגי נוגעת ליזויו הקונפליקטים והסוגיות העקריות שעברו פיצול ולסיע לבני הזוג להסביר לעצם בעלות על היבטים לא מודעים שהם מתקשים להכיר בקיומם. המהלך בטיפול כזה נועד לסייע לבני הזוג לעבור משפט הפיצול וההשלכה ל"משחק שפה" של קונפליקט. הפיצול מתבטא בשיח של "אוראו": "אני גרדניזית והוא נחות", או "אני חזקה והוא חלש" וכדומה. חוותה של קונפליקט מתחטא בהכרה - יש בי צדדים חזקים וחלשים וגם כך, פעמי אני יותר ופעמי אני פחות. במידה ותהליך כזה אכן מתרחש בטיפול, מדובר בשינוי عمוק ויסודי גם במבנה הנפשי, ובהתפתחות האישית של כל אחד מבני הזוג. שלבי הניתוח האנגי של הקונוגיה נעים בمعالמים, במהלך ספירלי האופייני לטיפול פסיכוןלגי בכלל. לאחר ביסוס הברית הטיפולית והשגת שיתוף פעולה, עיקר המامي

וחמצעם הסוציאו-אקונומי הנמורן, ובמקביל אין תקשורת גלויה וההורם משתיקים ומסתרים את המחלות והחולשות מתוך הפחד להכחיד. מיקי תופסת עצמה מילדות כמי ש"חיה ביתה להיות בסדר כי כבר יש ילדה חולה", וBOROR היה בטיפול הוגי שהוא מתקשה מאוד לחשב על הוריה באופן ביקורתי. התרשםתי שהוא צמצמה היבטים רבים בעצמיותה, בעיקר אספקטים של ביוטי צורך ואסטרטגיית, שלא הגעה לנפרדות שלמה וממלאת תפקידו של ילדה הורית עד היום ללא הכרה בכך. הניסיונות של עرن לנצח על כשלים בהתחלה עם הוריה היו חלק גדול מהמריבות שלהם לאורך השנים. ניתן לומר שהוא זיהה את חוסר הנפרדות שלא מהוריה אך התקיף זאת ב ביקורתית מתוך תחושת תחרות, כמו שראה את מיקי לעצמו.

רקע זוגי: מיתוס ההיכרות של עrn ומיקי, כמו סיפור יולדותם, מגולל נרטיב של הצלחה: מיקי, הכרה את עrn כשהיא חיל עיר ממנה, שגר לבדו בדירה מונחת. בדיעבד היא מבינה שראתה בו "משחו שצרכץ להציג" והtagisisה לטיעו בהחזקת הדירה, בתמיכתה וביעוץ שגרמו לו להתחаб בה ולהעריץ אותה עד היום. במהלך הטיפול הוגי הוא מבין שאיכותם הבולטות שלו - שילוב מקסימים של נשיות, אחריות, עצמה ניהולית וטיפוליות אימהית - כבשו את לבו והוא ראה בה דמות אידיאלית שתתמוך בו בדריכים רכובות ותשימ אותו במרכז. ואכן, יחס כוחות אלו נשמרו לאורך השנים הראשונות, אולם ככל שהחברים התמלוו במסימות נספות - למידים, הקמת משפחה, קריירות - התפקיד של מיקי כמטפלת-מנהלת של עrn החל להכחיד אליה והניסיונות שלא להשתחרר ממנו עורדו בו זעם שהתבטא ב ביקורת, טענות ומריבות קשות. אבחון הקונגוניה מתחילה להתגבש החול מהפגישה הראשונה, כשאני מסמגנת לעצמי אווים קונפליקטואלים ופיזולים אפשריים: מי חזק ומי חלש? מי המציג ומי הנציג? קשה להתעלם מהדימויים

למצוא עבודה וגם חושבת שהמוניין המקצועני שלה יפגע אם תחיל לעבדו ומיד תיכנס להריון. המאבק מעסיק אותנו זמן רב ויוצר תחושת תקינות בטיפול בשל הקונקרטיות וחומר היכולה של בני הזוג למצוא פתרון לדילמה: קודם פרנסה או קודם ילד עורך שמייקי תיכנס להריון, ובתגובהה היא זועמת על חוסר האמון שלו בה ונפגעת מהՃיה.

רקע שלו: עrn הוא הבכור מבין שני ילדים לאב שסבל ממחלת כרונית קשה, שהפך את עrn לילד הורי מגיל צער מאור. הורי התגרשו בנעוריו, והוא ואחותו נותרו עם נטול התמיכה הכלכלית: הן באם ובקשייה הכלכליים והנפשיים והן באב החולה. הורי מומצא אידופאי ואביו בא משפחה מהמעמד הגבוה, אך ההתרדרות הרופאית והמשפחתיות לוותה גם בהתרסקות כלכלית שצברה זיכרונות טראומטיים אצל עrn וחוודה כלכלית גדולה. הוא זוכר עצמו בנדע עם בעיות החנגןות בכית הספר שנרגע להסתובב בקטטות, כנראה כפורקן לחצים וככינוי לעומס האחריות שהוטלה עליו מילדות. הוא מתקשה לבטא רגשות פגיעים כמו חולשה, פחד או חוסר אונים והם באים לידי ביטוי ב ביקורת, לגלוג, תובענות וכוחנות.

רקע שלה: גם מיקי גדרה כילדה הורית, עם רגשות אחריות וasmaה כלפי אחות צעירה שטובלת מנכות ואמא שוויטה על עבורהה כדי להשגיח על הילדה הנכחת. אביה גדל ביתום מאם ובזוד כל חייו, וכשהיתה בת חמיש הוא החל לשוב מחלת לב, שמרחפה עד היום כאוים מעורר חרדה. בעולם הפנימי היא תופסת את הוריה כאובייקטים חולים וחלשים, עם הרבה חרדה מאז ועד היום שהולכת ומחריפה, בעיקר סביב מחלות קרוניות של כל המשפחה ההפנמה של הוריה כאובייקטים הולשים נוגעת גם לモוצא המזרחי

למצב של אבטלה. אני רואה בסיפור האבטלה של מיקי ביטוי בפעולה של הרצון להיות גם חלה ולוועק את חסר האונים והעיפויות שלה מתפקיד "המצילה". אולם כשלולים היבטים חלשים שלה היא מתמלאת חרדה וזעם ומסרכת להכיד בהם וחזרת ומשילכה את כל הבעתיות על עון. הקונניה מתקיים סכיב הפיזול "חזק/חלש", בני הזוג מתקשים להכיל את ההיבטים החזקים והפגיעים שלהם יחד, שהרי היכרותם שלהם התבessa על הפיזול שהוא המטופל והוא המשיע. כמובן שגם הוא אדם חזק שוקק להכרה בכוחו והישגיו, אך בשל הפיזול הוא מסוגל לבטא את צרכיו ורק דרך זעם נركיסטי.

אני מפרשת את הקונניה שהולכת ועליה למודעות בהדרגה: "שניכם מסובכים בكونפליקט בין התפקיד המוכר לכם, לקחת אחריות ולהיות ילדים טובים וחזקים שטפלים במשפחה ומוחתרים על עצמכם, לבין הצורך שהפעם זה יהיה אחרת, שיטפלו בכם, ואתם ברושים על שמצפים מכם שב לוותר על עצמכם. פעם אתה החוליה' שכועס שאתה לא רואת לך (לעוזר בעסק) ופעם את החוליה', שכועסת שהוא לא דואג לך. בכל פעם שאתם מרגשים את "החוליה'" של להצטרך משווה, אתם מתמלאים חרדה וזעם ומבטאים את זה בתוקפנות".

עקרות בית נואשות: דוגמה מגישה
מאו שמייקי מובלעת עון עמוס בעבודה ומhalbונן שהוא לא מסיעתו לו בה. היא מושך לא רוצה להישاب לעסוק שלו, חשה שהוא משאיר לה את העבודות השחורות ומתייחס אליה באופן משפיר כפועלת. הטיפול מאפשר דיאלוג ענייני יותר והוא מסכימה לקחת על עצמה פרויקט קטן של שיווק כהיונות לוחץ שלו. באחד הבקרים הוא עוכבר בבית וראה את מיקי צופה בטליזיה ומעיר בעלג "ممמש עקרות בית נואשות". מיקי נגעה מאוד ויצאת מהבית בטריקת דלת ונוצר נתק של כמה ימים. פגישה זו זוכה לי בנקודות מפנה

בין סיפוריו החיים של שנייהם, ובעיקר בתפקידם הגרנדירויי בילדים החזקים, הכל-יכולים, שכל המשפחה נשענת עליהם ללא הכרה מספקת בנפרדות שלהם ובצריכיהם הפרטיים.

בחודשי הטיפול הראשונים, לנוכח התנגדות עזה של מיקי בעיקר, אך גם של עון, והתחרויות בעמרא השלבתית שבה כל אחד מאשים את השני, בחורתי להתמקד בהתערבות משותפת כדי שלא היה שabay ל��ואליציות עם מי מהם. פירשתי את הקונפליקט כבעיה משותפת, מתוך תקווה לעורר בהם מודעות ואפתה לילדים שבתוכם, לקשי לישען ולזעם על כובד האחריות שככל אחד מהם נושא. לדוגמה: "שמעו לב כמה דמיון יש בחוויה שאותם מתארים. קשה לכם, יש הרבה עומס, את מרגנישה שהוא לא נותן לך את מה שאת הבי רוצה (תינוק/עובדת), ואני מתפקיד המפיגשת) ואתה מרגניש שהוא לא נותן לך את מה אתה הבי צרך (עורזה בעסק, תמייה והחזקת הבית) וכל אחד משוכנע שהכוונה אצל השניה".

פירושים אלה מאפשרים להשתחרר בדרגת מהלפיטה של המאבק הקונקרטי (תינוק/עובדת), ובני הזוג מבינים שהבעיה שלהם היא משותפת, שהם לכודים בה יחד גם אם בהתחלה הבנה זו היא יותר קוגניטיבית ופחות לגשית.

הmittos של היכרותם משמש להבנת הדינמיקה הלא מודעת, והקונניה הראושנה שאנו מזהה נוגעת להבנת וליכולות הגרנדיריות של מיקי: עון נועל בתפיסתו שמייקי היא אישה אידיאלית שקיימת עבורה ומתקומם בוועט בוגר כל מני בטויים של רצון נפרד מצדה. קווים של קונניה נרקיסטיים ניכרים כשהוא מתקשה להבין ולשאת את הצרכים שלה כאדם נפרד ואת ניגודי האינטרסים ביניהם.

בהודחות השלבתיות גם היא תופסת את כוחה באופן גרנדירוי: מצד אחד היא גאה על היישגה ומצד שני חששה שהיא על היותה הילדה הבריאה וזעם על כך שמנצלים את כוחותיה. לפני כמה שנים קיבלתה החלטה מחייבת שהתבורה כתעות והוא מתקשה לסלוח לעצמה, ואולי יש בכך סוג של "הרס עצמי" שהביא אותה

וילון של בכי: מיקי בוכה המן בפגישותינו, היא דרומה מרגע פחיתה הפגישה ועד לסיומה. במשך זמן רב הבci היה המכע היחיד כמעט שרמו על הקונפליקט שלו סביב הבדיקות לעוזה. המילים אלה כוונות ומאשימים, חרות וחרמות, אך הבci מרמז שיש אישם יולה חסורת אנים שמדרבת בשפה של ילדותה.

בחערה הנדרית הבci מעורר בי גשות מנוגדים: מצד אחד הוא מגיס כי חמלה ואפתחה ומצד שני מעורר תסכול ונחזה כמו מסך שמסתיר אותה. היא נהגת לבכות ולסמן בידה סימן של "חמשיכו לדבר" באופן שצורים מאוד, כדי שאומרת שני דברים מנוגדים: "עוזרו לי אני במצבה" וגם "עוזרו אורי אני מסתדרת".

ען מגיב לבci שללה בכעס רב, רואה בו מהחסום ומאוכז שהיא לא חזקה כמו שהיא אמרה להיות. בדילוג המתמשך שלו, עם הבci של מיקי ניתן היה להציג בהדגה את הקונפליקט הלא מודע שללה בין הרצין להישען ולקבל עוזרה לבין ההפנמה של עצימות חזקה, בריאה, שאסור לה להיחלש.

סדרוקם של מתברג עזקצני: האמרה של ען "עקרות בית נואשות" הייתה דוגמה מובהקת לסגנון ההגנות העזקצני שלו. בבירורו של אמרה אומלה זו נחשפו גשות של חוסר אונים, של חרדה כלכלית ותסכול על כך שהוא הפך למפרנס יחיד ואוכזבה מאשתו החזקה שהפכה לעקרת בית. ייזוגים מופנים של היותו מנצל על ידי הורי התלויים בו וועומס האחריות לביאות הנפשית והפיזית של משפחתו יצירו אצלו תסכול מתמשך מגיל ההתבגרות בהתנהגות אלימה, קטנות ואלימות מילולית בבית הספר. הסדרוקם הוא השירד שנוצר מאותו גער טוער וככעס. ביום הוא גבר מאופק יחסית, אך ממשיך לבטא את הכאב והפחד שלו בסדרוקם לעגני ומכאי. ניתן לראותו בסדרוקם סוג של תוקפנות אוראלית, שימושה הן כהגה וריסון של התנהגות אלימה יותר והן כמבע של תסכול וזעם.

שהה הצלחנו להציג מעט אל הפחדים והחולשות שמאחוריו מנגןנו הרגנה הנקושים של שנייהם. בפגישה ען מסביר שהאמרה המגלגת שלו נבעה מחרודה שהוא קורס במקום עבורהו ומיקי לא עושה מספיק כדי לעוזר. הוא אומר: "מה שבאמת רצתי להגיד זה 'תעזרו לי, תצילו אותי'". במקום לבטא את הפגיעה והחרדה שלו הוא נוקט בדפוסים כוחניים המוכרים לו מילדותו, לעוג ולהתקיף, ופגע ישרות בפצע הכאב ביותר שלה - הבטלה שנכפתה עליה והעמד המוחלש בעקרת בית.

כאמור, בניתו הכנונית היבט ששניהם עיוריהם אליו הוא זה של החולשה והצורך. מיקי כל כך שכוביה בתפיסטו של ען גבר כוחני וביקורת, שאינה יכולה לזהות גם את החולשה והזקוקות שיש בкус שלו והוא שהוא לא בא לעבוד אותו. באירוע המודרך ישנים ביטויי חולשה וכוה. העובדה שהיא בבית צופה בטלויזיה מכילה גם את העובדה קורבן לאבטה, משורתה של צרכי הבית והילדים, וגם את התחושה לה לחתוך מול החלץ שלו ולהישאר ב锲ה. אני מפרש את הפיצול ביחסו הכוון: היא רואה עצמה כמשרתת חולשה ומושפלה לועמת ה"בוט" החזק שמנסה לנצל אותה ולנהל אותה. הוא רואה בה את האישה החזקה האידיאלית, שஸרבת להציג אותו ואת העסק שלו, ובעולםו הפנימי הוועה עצמו כמי שעוד רגע קורס. עם מיקי וערן העכוזה הטיפולית עם ההיבטים האישיים, התוך-נפשיים, לא הייתה נגישה לאורן זמן רב. שניהם התגדרו מאוד להכיר בכך שהם תורמים לקשי הוויגי ונעמדו להשכלה, כל אחד בסגנון שלו. כמו בפסיכותרפיה פסיכואנליטית אישית, בחרתי להתמודד עם התנהגות וההגנות שלהם כרובד שהיה גליי יהסית, שכן המשאלות, הצריכים העמוקים וגם החדרה היו סמיים מהעין. כדוגמה להתרבויות שנעודו להבהיר דינמיקה אישית לא מודעת, אתמקד בשני דפוסי התנהגותם ביטלים שהיוו קצה חוט להגיע להיכרות אישית יותר עם עולם הפנימי: הבci של מיקי והסדרוקם של ען.

וכיצד הם משליכים ומזהירים עם ייצוגים אלה ומכוונים יהודיו את הקגוניה בלא-מודע הוגי. באופן בלתי נמנע גם המטפלת נשאה את לשדה המגנט של מגנוני הפיזiol וההשלכה, והכירור של יהסי העברה וההעברת הנגירות הוא חלק חשוב מטיפול זוגי, כפי שיפורט בפרק הבאים.

דרך הבחרת מגנוני ההגנה של כל אחד מהם ניתן היה לפענה ולנסח את הקונפליקטים הפרטיים שלהם סביב חוק וחולשה. כמו בטיפול אישי פסיכוןלייטי, פירוש ההגנות וההתנגדות סולל את הרוך גיגלי של קונפליקטים והפנמות אישיות בתוך הטיפול הוגי. התערבותיות אישיות נשוואו בהדרגה יחד עם הבנה הדינמיקה הוגית, כדי לסייע לבני הזוג להחויר לעצם "בעלות" על ייצוגים מופנים שפיצלו והשליכו זה על זה. דוגמה להתערבותיות אישית:

בעיבוד המרכיב על "עקרות הבית הנואשות":
למייק אמרתי שאני רואה כמה היא נפגעה, במילוי מכך שעוזן נגע בקונפליקט שלולה אותה מילדות בין ההכרה להיות חזקה ועצמאית לבין הרצון להישען ולהניח ראש על מישחו. היא גאה כבוכה ומנסה להימנע מתחלות באחרים כי הם חלשים בעיניה והנה כשהיא מרשה לעצמה לרגע להרפה ולשבט מול הטלויזיה היא מותקפת ושוב המזיאות, ברמותו של עין, מונעת ממנה להפגין עייפות וקושי.

לעוזן אמרתי שהוא ראה את אשתו נחה לדנע מלאכטה והתملא פחד, שהנה שוב הוא יהיה הילד שטוחב הכל על גבו. הוא רואה אותה כמשענת חזקה וככל סיימון של חולשה מצהה ממלא אותו אימה וכעס. בעבר הкус הפך אותו לנער אליט שהסתבהן, אך בעזרת תבונתו תיעיל את הкус לאירונייה וסרוקום. ככה הוא חש פחות מסוכן אך עדין מבטא את קשייו ופחדיו בדרך תוקפנית ולא במלחים ישירות.

קளעים צמה: הלא-מודע שלו, שלו, של שנייהם ושל המטפלת

ניתן לדמות את העיבוד המתמשך בטיפול זוגי לצמה שבנה נזורים היבטים לא מודיעים מעולם הפנימי של שני בני הזוג יחד עם הדינמיקה הוגית של פיזולים והשלכות שהם לכודים בה. הכירור החורק-נפשי מסייע לגלוות את הייצוגים שככל אחד מבני הזוג הפנימי